

Ο γάμος εμπόδιο για τη σωτηρία;

π. Συμεών Κραγιόπουλος (†).

Γάμος.

Έχουμε ένα σημείωμα: «Πώς συμβιβάζεται η ασκητική σκέψη, η οποία θεωρεί την υπηρεσία της σαρκός θάνατο, με τη σωτηρία του ανθρώπου μέσα στον γάμο;...»

Κατ' αρχήν, η ασκητική σκέψη δεν θεωρεί θάνατο την υπηρεσία της σαρκός όπως συντελείται μέσα στον γάμο. Για έναν όμως μοναχό, ο οποίος αποφάσισε να ζήσει άγαμος, κάθε σχέση σαρκική, όχι μόνο έμπρακτη αλλά και συναισθηματική και διανοητική, είναι θάνατος. Αλλά αυτή καθ' εαυτήν η σαρκική σχέση – η υπηρεσία της σαρκός, όπως λέει το σημείωμα, και δεν ξέρω αν είναι καλή η λέξη αυτή – εντός του γάμου, καθ' ο μυστήριο ο γάμος δεν είναι θάνατος και φθορά. Όχι!

Επομένως, αυτός καθ' εαυτόν ο γάμος όχι μόνο δεν είναι εμπόδιο στη σωτηρία, αλλά για την πλειονότητα των ανθρώπων είναι σωτηρία. Έξω από τον γάμο λίγοι άνθρωποι μπορούν να σωθούν· μέσα στον γάμο όμως θα σωθούν πάρα πολλοί. Όχι πάλι διότι αυτός καθ' εαυτόν ο γάμος σώζει, αλλά ακριβώς διότι μέσα στον γάμο βρίσκεται ο άνθρωπος σαν σε λιμάνι.

Αναφέραμε και άλλη φορά ότι ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος χαρακτηρίζει τον γάμο λιμάνι και λέει, απευθυνόμενος στους εγγάμους: «Εσείς βρίσκεστε στο λιμάνι. Ο ασκητής βγαίνει μέσα στο πέλαγος. Στο λιμάνι, όπου έχετε τη γυναίκα σας, τα παιδιά σας, το σπίτι σας, θα καταποντιστείτε;»

Επομένως, όχι μόνο δεν εμποδίζεται η σωτηρία του ανθρώπου μέσα στον γάμο, αλλά έτσι όπως έχουν τα πράγματα μετά την πτώση – ο απόστολος Παύλος και οι Πατέρες είναι ρεαλιστές και αντιμετωπίζουν τον πεπτωκότα άνθρωπο – για το πλήθος των ανθρώπων είναι ασφαλέστερη η σωτηρία μέσα στον γάμο από ό,τι είναι εκτός του γάμου. Για άλλους πάλι η σωτηρία είναι εκτός του γάμου.

Στη συνέχεια λέει το σημείωμα: «Αμφιβάλλω αν ο άνθρωπος μέσα στον γάμο μπορεί να δεχθεί τη χάρη του Θεού, εφόσον υπηρετεί τη φθορά».

Σύμφωνα με αυτά που είπαμε, δεν υπηρετεί ο άνθρωπος τη φθορά μέσα στον γάμο, και επομένως είναι δεκτικός της χάριτος του Θεού. Άλλο τώρα ότι, όσο περισσότερο δεκτικός της χάριτος του Θεού γίνεται κανείς μέσα στον γάμο, τόσο λιγότερο τον απασχολεί ο γάμος καθ' εαυτόν. Έχουμε τον άγιο Γρηγόριο Νύσσης, που ήταν έγγαμος, και ο οποίος είχε τέτοια πετάγματα πνευματικά, που άλλοι άγαμοι μόλις και τον φθάνουν.

Είναι λοιπόν και αυτό μια αλήθεια, ότι καθ' εαυτόν ο γάμος λίγο απασχολεί αυτόν που προχωρεί στην πνευματική ζωή. Ο άγιος Γρηγόριος Νύσσης αλλά και άλλοι Πατέρες λένε ότι σιγά-σιγά, καθώς προχωρεί κανείς στην πνευματική ζωή, μερικά πράγματα μέσα στον γάμο δεν χρειάζονται πλέον. Χωρίς αυτά καθ' εαυτά να είναι αμαρτία και χωρίς να εμποδίζουν τη σωτηρία, χρειάζονται ως ασφάλεια γι' αυτούς που είναι αρχάριοι στην πνευματική ζωή, χρειάζονται για τον πολύ κόσμο. Καθώς όμως προχωρεί κανείς στην πνευματική ζωή, δεν χρειάζονται πλέον.

Συνεχίζεται η ερώτηση: «Ο άνθρωπος που βρίσκεται μέσα στον γάμο από άγνοια ότι υπηρετεί τη φθορά, επικαλούμενος τη χάρη του Θεού σώζεται; Είναι δυνατό να σωθεί και ο άνθρωπος ο οποίος, ενώ ξέρει ότι υπηρετεί μέσα στον γάμο ενσυνείδητα τη φθορά, τον προτιμά;»

Με αυτά που είπαμε νομίζω ότι δώσαμε την απάντηση. Σώζεται κανείς είτε τον άγαμο βίο ακολουθήσει είτε τον έγγαμο, φθάνει μόνο να είναι μέσα στην Εκκλησία και να είναι συνεπαρμένος από το πνεύμα της Εκκλησίας. Άλλος βέβαια μπορεί να είναι περισσότερο συνεπαρμένος, άλλος λιγότερο. Άλλος μπορεί καθόλου να μην είναι, αλλά τουλάχιστο να συναισθάνεται ότι δεν είναι, και να λυπάται γι' αυτό.

Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιοπούλου, “Εφηβεία, γάμος, αγαμία”, τόμος Β', Πανόραμα Θεσσαλονίκης 2004, σελ. 139 (αποσπάσματα).

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>